

1 JOSE B. JOEZER SAYS: LET THY HOUSE BE A MEETING PLACE FOR THE SAGES, AND SIT IN THE VERY DUST AT THEIR FEET, AND THIRSTILY DRINK IN THEIR WORDS. LET THY HOUSE BE A MEETING PLACE FOR THE SAGES: How so? This teaches that a man's house ought to be a center for the Sages, disciples, and disciples of the disciples— as it is when one says to his fellow, "I shall await thee at such and such a place." Another interpretation. **LET THY HOUSE BE A MEETING PLACE FOR THE SAGES: How so?** When a scholar comes to thy house with the request, "Teach me," if it is within thy power to teach, teach him; otherwise let him go at once. And let him not sit in thy presence on the couch or stool or bench. Instead let him sit before thee on the ground. And every single word which comes forth from thy mouth let him take in with awe, fear, dread, and trembling—the way our fathers received (the Torah) from Mount Sinai: with awe, fear, dread, and trembling; so let him too take in every single word which comes forth from thy mouth with awe and fear, dread and trembling."

2 AND SIT IN THE VERY DUST AT THEIR FEET: How so? When a scholar comes to the city, say not "I have no need of him." On the contrary, go to him. And do not sit with him on the couch or stool or bench. Instead sit in his presence on the ground. And every word which comes forth from his mouth take in with awe, fear, dread, and trembling, the way thy fathers received (the Torah) from Mount Sinai, with awe, fear, dread, and trembling? Another interpretation: **SIT IN THE VERY DUST AT THEIR FEET** refers to Rabbi Eliezer. **AND THIRSTILY DRINK IN THEIR WORDS** refers to Rabbi Akiba.

What were the beginnings of Rabbi Akiba? It is said: When he was forty years of age he had not yet studied a thing. One time he stood by the mouth of a well. "Who hollowed out this stone?" he wondered. He was told: "It is the water which falls upon it every day, continually." It was said to him: "Akiba, hast thou not heard, 'The waters wear away the stones?'" (Job 14: 19)" Thereupon Rabbi Akiba drew the inference with regard to himself : If what is soft wears down the hard, all the more shall the words of the Torah, which are as hard as iron, hollow out my heart, which is flesh and blood! Forthwith he turned to

א יוסי בן-יועזר אומר: יהי ביתך בית ועד לחכמים. ביצד, מלמד שיהיה ביתו של אדם מזמן לחכמים ותלמידים ותלמידי תלמידיהם, ואדם אומר לחברו: הריני משמש לך במקום פלוני. דבר אחר: "יהי ביתך בית ועד לחכמים" ביצד, בזמן שתלמיד-הכם נכנס אצלך לומר לך: שנה לי – אם יש בידך לשנות, שנה לו; ואם לאו, פטרהו מיד. ואל ישב לפניך, לא על המטה ולא על הכסא ולא על ספסל, אלא ישב לפניך על הארץ, וכל דבר ודבר שיצא מפיה, יקבלהו עליו באימה ביראה ברמת ובזיע.

ב והוי מתאבק בעפר רגליהם. ביצד, בזמן שתלמיד-הכם נכנס לעיר, אל תאמר איני צריך לו, אלא לך אצלו, ואל תשב עמו, לא על גבי המטה ולא על הכסא ולא על הספסל, אלא שב לפניו על הארץ, וכל דבר שיצא מפיו קבלהו עליך באימה ביראה ברמת ובזיע, כדרך שקבלו אבותינו מהר-סיני באימה ביראה ברמת ובזיע. דבר אחר: "הוי מתאבק בעפר רגליהם" – זה רבי אליעזר, "ושותה בצמא את דבריהם" – זה רבי עקיבא.

מה היה תחלתו של רבי עקיבא. אמרו: בן ארבעים שנה היה ולא שנה כלום. פעם אחת היה עומד על-פי הבאר, אמר: מי חקק אבן זו. אמרו לו: המים שתדיר נופלים עליה בכל יום. והיה רבי עקיבא מתמיה על זה. אמרו לו: עקיבא, אי אתה קורא (איוב יד): "אבנים שחקו מים". מיד היה רבי עקיבא דן קל-וחמר בעצמו: מה רף פסל את הקשה – דברי-תורה, שקשה כבדול, על אחת כמה וכמה שייחקקו את לבי שהוא בשר ודם. מיד חזר ללמד תורה.

the study of Torah.

He went together with his son and they appeared before an elementary teacher. Said Rabbi Akiba to him: "Master, teach me Torah." Rabbi Akiba took hold of one end of the tablet and his son the other end of the tablet. The teacher wrote down aleph bet for him and he learned it; aleph tau, and he learned it; the book of Leviticus, and he learned it. He went on studying until he learned the whole Torah. Then he went and appeared before Rabbi Eliezer and Rabbi Joshua. "My masters," he said to them, "reveal the sense of Mishnah to me." When they told him one halakha he went off to be by himself. "This aleph," he wondered, "why was it written? That bet, why was it written? This thing, why was it said?" He came back and asked them—and reduced them to silence.

Rabbi Simeon ben Eleazar says: I shall tell thee a parable; to what may this be likened? To a stonecutter who was hacking away in the mountains. One time he took up his pickaxe and went and sat on the mountain and began to chip tiny pebbles from it. Now some men came by and asked him, "What art thou doing?" "I am uprooting the mountain," he replied, "and shall cast it into the Jordan." "Thou canst not uproot the whole mountain," they said to him. But he continued hacking away until he hit upon a big rock. He crawled under it, broke it loose and uprooted it, and cast it into the Jordan; and he said to it: "Not here is thy place but there." This is what Rabbi Akiba did with (the instruction of) Rabbi Eliezer and Rabbi Joshua. Rabbi Tarfon said to him: "Akiba, of thee the verse says, He bindeth the streams that they trickle not; and the thing that is hid bringeth he forth to light (Job 28: 11): things concealed from men (thou) Rabbi Akiba didst bring forth to light."

Each day Rabbi Akiba would gather a bundle of straw; part he would sell to provide for his food and part for his clothing. His neighbors rose up in protest and said to him, "Akiba, thou art slaying us with the smoke! Sell the straw to us and with the money buy oil, and study by the light of a lamp." "I fill many needs with it," he answered them; "first, I study by its light; then again, I keep warm by its heat; and finally, I sleep on it."

הלף הוא ובנו וישבו אצל מלמדי תינוקות. אמר לו: רבי, למדני תורה. אחז רבי עקיבא בראש הלוח ובנו בראש הלוח. כתב לו אלף-בית ולמדו עד תו. הלף וישב בינו לבין עצמו ואמר: אלף זו למה נכתבה, בית זו למה נכתבה. היה לומד והולך עד שלמד כל התורה כלה. הלף וישב לפני רבי אליעזר ולפני רבי יהושע, אמר להם: רבותי, פתחו לי טעם משנה. בין שאמר לו הלכה אחת, הלף וישב לו בינו לבין עצמו. אמר: דבר זה למה נאמר. חזר ושאלן והעמידן בדברים.

רבי שמעון בן אלעזר אומר: אמשל לך משל למה הדבר דומה. לסתת שהיה מסתת בהרים. פעם אחת נטל קרדמו בידו והלף וישב על ההר, והיה מכה ממנו צרורות דקות, וכאו בני-אדם ואמרו לו: מה אתה עושה. אמר להם: הרי אני עוקר ומטילו בתוך הירדן. אמרו לו: אי אתה יכול לעקר את כל ההר. היה מסתת והולך, עד שהגיע אצל סלע גדול. נכנס תחתיו, סתרו ועקרו והטילו אל הירדן, ואמר לו: אין זה מקומך, אלא מקום זה. כך עשה להם רבי עקיבא לרבי אליעזר ורבי יהושע. אמר לו רבי טרפון: עקיבא, עליך הכתוב אומר (איוב כח): "מבכי נהרות חבש, ותעלמה יצא אור" – דברים המסתרים מבני-אדם, הוציאם רבי עקיבא לאורה.

בכל יום ויום היה מביא חבילה של קש, חציה מוכר ומתפרנס, וחציה מתקשט בה. עמדו עליו שכניו ואמרו לו: עקיבא, אבדתנו בעשן. מכר אותן לנו וטל שמן בדמיהן ושנה לאור הנר. אמר להם: הרבה ספוקים אני מסתפק בהן: אחד, שאני שונה בהן, ואחד, שאני מתחמם כנגדן, ואחד, שאני יכול לישן עליהם.

In the future, at Judgment, Rabbi Akiba will put all the poor in a guilty light. For if they are asked, "Why did you not study Torah" and they say, "Because we were poor," they shall be told: "Indeed, was not Rabbi Akiba even poorer and in more wretched circumstances!" And if they say, "Because of our children," they shall be asked, "And did not Rabbi Akiba have sons and daughters?" But they are told: "Because Rachel, his wife, had merit."

At the age of forty he went to study Torah; at the end of thirteen years he taught Torah to multitudes. It is said: Before he departed from the world he owned tables of silver and gold, and mounted his couch on ladders of gold. His wife used to go about in golden sandals and in a golden tiara. "Master," his disciples said to him, "thou hast put us to shame by what thou hast done for her." He said to them: "Many were the trials she endured for my sake, that I might study Torah."

What were the beginnings of Rabbi Eliezer ben Hyrcanus? He was twenty-two years old and had not yet studied Torah. One time he resolved: "I will go and study Torah with Rabban Iohanan ben Zakkai." Said his father Hyrcanus to him: "Not a taste of food shalt thou get before thou hast plowed the entire furrow." He rose early in the morning and plowed the entire furrow (and then departed for Jerusalem). It is told: That day was the eve of the Sabbath, and he went for the Sabbath meal to his father-in-law's. And some say: He tasted nothing from six hours before the eve of the Sabbath until six hours after the departure of the Sabbath. As he was walking along the road he saw a stone; he picked it up and put it in his mouth. And some say: It was cattle dung. He went to spend the night at a hostel. Then he went and appeared before Rabban Johanan ben Zakkai in Jerusalem—until a bad breath rose from his mouth. Said Rabban Johanan ben Zakkai to him: "Eliezer, my son, hast thou eaten at all today?" Silence. Rabban Iohanan ben Zakkai asked him again. Again silence. Rabban Johanan ben Zakkai sent for the owners of his hostel and asked them: "Did Eliezer have anything to eat in your place?" "We thought," they replied, "he was very likely eating with thee, master." He said to them: "And I thought he was very likely eating with you! You and I, between us, left Rabbi Eliezer to perish!" (Thereupon) Rabban Johanan said to him: "Even as a bad breath rose from thy mouth, so shall fame of

בַּעֲתִיד
רַבִּי עֲקִיבָא לְחַיֵּב אֶת כָּל הָעֲנִיִּים בְּדִין, שְׁאֵם אוֹמְרִים לָהֶם: מִפְּנֵי מָה לֹא לְמַדְתֶּם, וְהֵם אָמְרוּ: מִפְּנֵי שְׁעֲנִיִּים הָיִינוּ – אוֹמְרִים לָהֶם: וְהָלוּא רַבִּי עֲקִיבָא עָנִי בְּיוֹתֵר וּמְדַלְדֵּל הָיָה. וְהֵם אָמְרוּ: מִפְּנֵי טַפְנוּ. אוֹמְרִים לָהֶם: וְהָלוּא רַבִּי עֲקִיבָא הָיוּ לוֹ בָנִים וּבָנוֹת הַרְבֵּה וְהָיָה מִפְּנֵי אֹתָן וְאֵת רַחֵל אִשְׁתּוֹ.

בֵּן אַרְבָּעִים שָׁנָה הִלְךָ לְלַמַּד תּוֹרָה. סוּף שְׁלֹשׁ-עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְמַד תּוֹרָה בְּרַבִּים. אָמְרוּ: לֹא נִפְטַר מִן הָעוֹלָם, עַד שֶׁהָיוּ לוֹ שְׁלֹחַנוֹת שֶׁל כֶּסֶף וְשֶׁל זָהָב, וְעַד שֶׁעָלָה לְמִטָּתוֹ בְּסִלְמוֹת שֶׁל זָהָב. הָיְתָה אִשְׁתּוֹ יוֹצֵאת בְּקַרְדָּמִין יוֹבְעֵיר שֶׁל זָהָב. אָמְרוּ לוֹ תִּלְמִידָיו: רַבִּי, בִּישְׁתָּנוּ מִמָּה שֶׁעָשִׂיתָ לָּהּ. אָמַר לָהֶם: הַרְבֵּה צָעַר נִצְטַעְרָה עִמִּי בַּתּוֹרָה.

ג יְמֵה הָיָה תְּחִלְתּוֹ שֶׁל רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן הוֹרְקָנוֹס. בֶּן עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה הָיָה וְלֹא לְמַד תּוֹרָה. פָּעַם אַחַת אָמַר: אֵלֶּךְ וְאֶלְמַד תּוֹרָה לְפָנַי רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן-זַכַּי. אָמַר לוֹ אָבִיו הוֹרְקָנוֹס: אֵי אַתָּה טוֹעַם עַד שֶׁתַּחַרְשׁ מְלֵא מַעֲנָה. הַשְּׂכִּים וְחָרַשׁ מְלֵא מַעֲנָה. אָמְרוּ: אוֹתוֹ הַיּוֹם עָרַב שַׁבַּת הָיָה. הִלְךָ וְסָעַד אֶצֶל חָמִיר. וַיֵּשׁ אוֹמְרִים: לֹא טַעַם כְּלוּם מִשֵּׁשׁ שְׁעוֹת שֶׁל עָרַב שַׁבַּת עַד שֶׁשׁ שְׁעוֹת שֶׁל מוֹצָאֵי שַׁבַּת. כְּשֶׁהָיָה הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ רֵאָה אָבִן שְׂדֵמָה, וּנְטָלָהּ וּנְתַנְּהָ לְתוֹךְ פִּיו; וַיֵּשׁ אוֹמְרִים: גָּלְלִי בְּקֶר הָיָה. הִלְךָ וְלָן בְּאַכְסֵנְיָא שְׁלוֹ. הִלְךָ וַיֵּשֶׁב לוֹ לְפָנַי רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן-זַכַּי בִּירוּשָׁלַיִם, עַד שֶׁיֵּצֵא רִיחַ רַע מִפִּיו. אָמַר לוֹ רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן-זַכַּי: אֱלִיעֶזֶר בְּנִי, כְּלוּם סַעַדְתָּ הַיּוֹם. שָׁתַק. שׁוֹב אָמַר לוֹ, וְשָׁתַק. שְׁלַח וְקָרָא לְאַכְסֵנְיָא שְׁלוֹ, אָמַר לָהֶם: כְּלוּם סַעַד אֱלִיעֶזֶר אֶצְלָכֶם. אָמְרוּ לוֹ: אִמְרָנוּ שְׁמָא אֶצְל רַבִּי הָיָה סוֹעֵד. אָמַר לָהֶם: אַף אֲנִי אִמְרָתִי, שְׁמָא אֶצְלָכֶם הָיָה סוֹעֵד. בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם אֲבָדְנוּ אֶת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מִן הָאֲמָצַע. אָמַר לוֹ: כְּשֶׁם שֶׁיֵּצֵא לָךְ רִיחַ רַע מִפִּיךָ, כִּךָ יֵצֵא לָךְ שֵׁם טוֹב בַּתּוֹרָה.

thee travel for thy mastery of the Torah."

When Hyrcanus his father heard of him, that he was studying Torah with Rabban Johanan ben Zakkai, he declared: "I shall go and ban my son Eliezer from my possessions." It is told: That day Rabban Johanan ben Zakkai sat expounding in Jerusalem and all the great ones of Israel sat before him. When he heard that Hyrcanus was coming, he appointed guards and said to them, "If Hyrcanus comes, do not let him sit down." Hyrcanus arrived and they would not let him sit down. But he pushed on ahead until he reached the place near Ben Sisit Hakkeset, Nakdirnon ben Gorion, and Ben Kalba Sabua. He sat among them trembling. It is told: On that day Rabban Johanan ben Zakkai fixed his gaze upon Rabbi Eliezer and said to him: "Deliver the exposition." "I am unable to speak," Rabbi Eliezer pleaded. Rabban Johanan pressed him to do it and the disciples pressed him to do it. So he arose and delivered a discourse upon things which no ear had ever before heard. As the words came from his mouth Rabban Johanan ben Zakkai rose to his feet and kissed him upon his head and exclaimed, "Rabbi Eliezer, master, thou hast taught me the truth!" Before the time had come to recess, Hyrcanus, his father, rose to his feet and declared: "My masters, I came here only in order to ban my son Eliezer from my possessions. Now, all my possessions shall be given to Eliezer my son, and all his brothers are herewith disinherited and have naught of them."

Now why was Sisit Hakkeset so called? Because he used to recline on a silver couch at the head of all the great ones of Israel. It is told of the daughter of Nakdimon ben Gorion that her couch was overlaid with a spread worth twelve thousand golden denar, that she would spend a Tyrian gold denar every single Sabbath eve for spice puddings, and that she was awaiting a levirate marriage.

שמע עליו הורקנוס אביו
שהיה לומד תורה אצל רבן יוחנן בן זכאי. אמר: אלך
לירושלים ואדיר אליעזר בני מנכסי. אמרו: אותו היום
רבן יוחנן בן זכאי יושב ודרש בירושלים, וכל גדולי
ישראל יושבין לפניו. שמע עליו שבא – הושיב לו
שומרין. אמר להם: אם בא לישב, אל תניחוהו. הוא בא
לישב, ולא הניחוהו. היה מדלג ועולה והולך, עד
שהגיע אצל בן ציצית הכסת ואצל נקדימון בן גריון
ואצל בן כלבא שבויע. היה יושב ביניהם ומרתת. אמרו:
אותו היום נתן עיניו רבן יוחנן בן זכאי ברבי אליעזר
ואמר לו: פתח ודרש. אמר לו: איני יכול לפתח. דחק
עליו, ודחקהו התלמידים. עמד ודרש בדברים שלא
שמעתן און מעולם. כל דבר ודבר שיצא מפיו, אמר:
רבי, אמת למדתני. עמד רבן יוחנן בן זכאי ונשקו על
ראשו. עד שלא הגיע זמן לצאת, עמד הורקנוס אביו על
רגליו ואמר: רבותי, אני לא באתי אלא להדיר אליעזר
בני מנכסי – עכשו כל נכסי יהיו נתונים לאליעזר בני,
וכל אחיו פטורין ואין להם בהן כלום.

והלמה נקרא שמו ציצית הכסת, שהיה מוסב על מטה
של כסף בראש כל גדולי ישראל. אמרו על בתו של
נקדימון בן גריון, שהיתה מטתה מצעת בשנים עשר
אלפים דינרי זהב בדינר צורי, ודינר זהב של צורי היה
יוצא לה מערב-שבת לערב-שבת לציקי קדרה, ושומרת
יכם היתה.

Now why was Nakdimon ben Gorion so called? Because the sun shone through for his sake. One time Israel went up on pilgrimage to Jerusalem and had no water to drink. Nakdimon went to a certain hegemon and said to him: "Lend me twelve wells of water from now until such and such a day. If I do not return to thee twelve wells of water, I shall give thee twelve talents of silver." And he set a date. When the time approached, the hegemon sent to him, saying: "Send me either water for twelve wells or twelve talents of silver." Said Nakdimon to him: "There's still time today." That hegemon jeered at him and exclaimed: "All year long no rains came down, and shall the rains come down now!" So that hegemon went to the bathhouse cheerfully and Nakdimon ben Gorion went to the study house. He wrapped himself in his cloak and stood in prayer and said before Him: "Master of the Universe, to Thee it is manifest and known that not for my glory did I do this, nor for the glory of my father's house did I do this; only for Thy glory I did it, so that there might be water for the pilgrims." Immediately the skies knotted up with clouds and rains came down, until twelve wells were filled with water—and there was more still. So he sent to the hegemon: "Send me the money for my surplus water which is in thy possession." Said the hegemon to him: "The sun has already set and the water fell in my domain." Nakdimon went back into the study house, wrapped himself in his cloak, and stood in prayer. He said before Him: "Master of the Universe, perform yet another miracle for me like the first one." Immediately the wind blew, the clouds were scattered, and the sun shone through. As he came out (of the study house) they met each other; and the hegemon said to him, "I know that the Holy One, blessed be He, shook the world for thy sake only."

וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ נַקְדִּימוֹן בֶּן־גִּרְיוֹן, מִפְּנֵי שֶׁנִּקְדָּה לוֹ חֲמָה בְּעֵבֹרוֹ. וְפַעַם אַחַת עָלוּ יִשְׂרָאֵל לְרַגֵּל לְיִרוּשָׁלַיִם, וְלֹא הָיָה לָהֶם מַיִם לְשִׁתּוֹת. הֵלֶךְ אֶצְל שַׂר אֶחָד וְאָמַר לוֹ: הֲלוֹינִי שְׁתִּים־עֶשְׂרֵה עֵינֹת מַיִם מִכָּאן וְעַד יוֹם פְּלוֹנִי. אִם אֵינִי נוֹתֵן לָךְ שְׁתִּים־עֶשְׂרֵה מְעֵינֹת מַיִם, אֲנִי נוֹתֵן לָךְ שְׁתִּים־עֶשְׂרֵה כֶּכֶר־כֶּסֶף. וְקָבַע לוֹ זְמַן. בֵּינָן שֶׁהִגִּיעַ זְמַן, שָׁלַח לוֹ: שִׁגְר לִי שְׁתִּים־עֶשְׂרֵה מְעֵינֹת מַיִם אוֹ שְׁתִּים־עֶשְׂרֵה כֶּכֶר כֶּסֶף. אָמַר לוֹ: עַדִּין שֶׁהוּא בַּיּוֹם. לְגַלְגַל עָלָיו אוֹתוֹ הַשֶּׁר וְאָמַר: כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה לֹא יָרְדוּ גְשָׁמִים, וְעַכְשָׁו יָרְדוּ גְשָׁמִים. נִכְנַס אוֹתוֹ הַשֶּׁר לְבֵית־הַמְּרַחֵץ שְׁמַח, וְנַקְדִּימוֹן בֶּן־גִּרְיוֹן – לְבֵית־הַמְּקַדֵּשׁ עָצַב. נִתְעַטֵּף וְעָמַד בְּתַפְלָה וְאָמַר לְפָנָיו: רְבוּנוֹ־שֶׁל־עוֹלָם, גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ, שְׁלֹא לְכַבֹּדִי עֲשִׂיתִי וְלֹא לְכַבֹּד בֵּית אָבָא עֲשִׂיתִי, אֶלֶּא לְכַבֹּדְךָ עֲשִׂיתִי, כְּדִי שִׁיְהִיָּה מַיִם לְעוֹלֵי הָרֶגֶל. מִיָּד נִתְקַשְׂרוּ שְׁמַיִם בְּעֵבִים וְיָרְדוּ גְשָׁמִים, עַד שֶׁנִּתְמַלְאוּ שְׁתִּים־עֶשְׂרֵה מְעֵינֹת מַיִם וְהוֹתִירוּ. עַד שֶׁיֵּצֵא מִבֵּית־הַמְּקַדֵּשׁ, יֵצֵא הַשֶּׁר מִבֵּית־הַמְּרַחֵץ, וּפָגְעוּ זֶה בְּזֶה. אָמַר לוֹ: שִׁגְר לִי דָמֵי מַיִם יִתְרִים שֵׁישׁ לִי בַיָּדְךָ. אָמַר לוֹ: יוֹדַע אֲנִי שְׁלֹא הִרְעִישׁ הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אֶת עוֹלָמוֹ אֶלֶּא בְּשִׁבְלֶךָ, אֲבָל פְּתַחוּן־פֶּה יֵשׁ לִי עָלֶיךָ, שְׂאוּצִיא מִמֶּךָ מְעוֹתִי – שֶׁכֶּכֶר שֶׁקָּעָה חֲמָה, וַיִּמַּס בְּרָשׁוֹתַי יָרְדוּ. חֲזַר וְנִכְנַס לְבֵית־הַמְּקַדֵּשׁ וְנִתְעַטֵּף וְעָמַד בְּתַפְלָה. אָמַר לְפָנָיו: רְבוּנוֹ־שֶׁל־עוֹלָם, עֲשֵׂה לִי נֶס בְּאַחֲרוֹנָה כְּבָרָאשׁוּנָה. מִיָּד נִשְׁבְּה הַרוּחַ וְנִתְפָּזְרוּ הָעֵבִים וְזָרְחָה חֲמָה.

Now why was Kalba Sabua so called? Because whoever entered his house hungry as a dog came out of it with a full stomach. Now when the Emperor Vespasian came to destroy Jerusalem, the Zealots sought to burn all that wealth (of Kalba Sabua's) in fire. Kalba Sabua said to them: "Why are you destroying this city and why do you seek to burn all that wealth in fire? Give me time to go and see what I have in the house." He went and found that he had food for twenty-two years, enough for a feast for each and every one in Jerusalem. Thereupon he gave orders that food be heaped up and sorted out and sifted and kneaded and baked and prepared for twenty-two years for each and every one in Jerusalem. But they paid no attention to him. What did the men of Jerusalem do? They would bring loaves and brick them into walls and plaster them over with clay. The men of Jerusalem did yet another thing: they would boil straw and eat it. And every one in Israel stationed at the walls of Jerusalem would exclaim: "Someone give me five dates and I will go down and capture five heads!" When given five dates, he would go down and capture five heads of Vespasian's men. As Vespasian looked at their excrement and saw that there was in it no sign of corn, he said to his troops: "If these who eat nothing but straw kill a number of you in this fashion, how they would kill you if they ate everything you eat and drink!"

"וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ כְּלָבָא שְׂבוּעָ, שְׂכַל הַנִּכְנָס לְבֵיתוֹ רָעֵב בְּכָלֵב, הָיָה יוֹצֵא מִבֵּיתוֹ שְׂבֹעַ. וְכִשְׁבָּא אֶסְפָּסְיָנוֹס קִיסָר לְהַחְרִיב אֶת יְרוּשָׁלַיִם, בִּקְשׁוּ קְנָאִים לְשַׂרְף כָּל הַטּוֹב הַהוּא בְּאֵשׁ. אָמַר לָהֶם כְּלָבָא שְׂבוּעָ: מִפְּנֵי מָה אַתֶּם מַחְרִיבִים אֶת הָעִיר הַזֹּאת, וְאַתֶּם מְבַקְשִׁים כָּל הַטּוֹב הַזֶּה לְשַׂרְף בְּאֵשׁ, הַמְתִּינוּ לִי עַד שְׂאֲכַנֶּס וְאֶרְאֶה מָה יֵשׁ לִי בְּתוֹךְ הַבַּיִת. הֲלֹף וּמִצָּא שְׂיֵשׁ לוֹ מְזוֹן עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה סְעוּדָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִירוּשָׁלַיִם. מִיָּד צְוֶה: גִּדְּשׁוּ וּבְרָרוּ וְטַחְנוּ וְרִקְדוּ וְלוּשׁוּ וְאָפוּ. וְהִתְקִין מְזוֹן עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִירוּשָׁלַיִם, וְלֹא הִשְׁגִּיחוּ עָלָיו. מָה הָיוּ אֲנָשֵׁי יְרוּשָׁלַיִם עוֹשִׂין – הָיוּ מְבִיאִין הָעֵגְלִים וְגוֹרְרִים אוֹתָם בְּמַגְרִים וְטַחִים אוֹתָם בְּטִיט. וְעוֹד עָשׂוּ אֲנָשֵׁי יְרוּשָׁלַיִם: שׁוֹלְקִין אֶת הַתֵּבָן וְאוֹכְלִין אוֹתָם, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל שְׂשֻׂרוּי נִגְדַּח חוֹמוֹתֶיהָ שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם אָמַר: מִי יִתֵּן לִי חֲמֵשׁ תְּמָרִים, וְאֶרְדַּ וְאֶטֵּל חֲמֵשׁ רָאשִׁים. נִתְּנוּ לוֹ חֲמֵשׁ תְּמָרִים, יָרַד וְנִטַּל חֲמֵשׁ רָאשִׁים מֵאֲנָשֵׁי אֶסְפָּסְיָנוֹס. הִצִּיץ אֶסְפָּסְיָנוֹס בְּצוֹאֲתוֹ וְרָאָה שְׂאִין בָּהֶן מִיַּן דָּגָן, וְאָמַר לְחִילוֹת שְׁלוֹ: וּמָה אֵלּוּ שְׂאִין אוֹכְלִין אֶלֶּא תֵבָן, כִּף הוֹרְגִין בְּכֶם – אֵלּוּ הָיוּ אוֹכְלִין כָּל מָה שְׂאֲתֶם אוֹכְלִין וְשׁוֹתִין, עַל אַחַת כְּמָה וְכִמָּה שֶׁהָיוּ הוֹרְגִין בְּכֶם.